

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 17. szám. 2017. szeptember 1.

Ára 0,80 lej

Lakhatóvá tenni a vidéket

Gyülekezeti házat avattak Felvincen

Tizenkét éves munka gyümölcseként fogadja vendégeit a felvinci templom szomszédságában álló gyülekezeti ház, amelyet július 30-án avattak fel. Az ünnepségen részt vett az a holland csoport is, amely a kezdetektől támogatta a munkálatok lebonyolítását, és anyagilag is jelentős segítséget nyújtott a felvincieknek.

A régi, romos iskolaépületet tizenkét évvel ezelőtt bontották le, a helyén pedig 2006-ban tették le az alapkövet. Az alap és a földszint egy részét a régi épület százéves köveiből építették, így megőriztek egy darabot az ősök hagyatékából, és az építőanyagok sem mentek kárba.

A hollandiai Meerkerk településről érkező testvérek a kezdetektől részt vettek fizikailag és anyagi támogatással egyaránt az építkezés lebonyolításában, a MeHoRo Alapítványon keresztül segítve a felvincieket, akikkel időközben szoros barátságokat kötöttek.

Az ünnepi istentiszteleten Kató Béla püspök a 100. zsoltár alapján szólt az egybegyűltekhöz. Rámutatott: a gyülekezeti ház rengeteg munka és adomány gyümölcse, a felvincieknek pedig megvan az okuk az öröme és hálaadásra. „A zsoltáros arra hívja fel a figyelmet, hogy ne csak

az ilyen alkalmakon legyen öröm a szívünkben, hanem sokkal tovább kell ennek tartania” –

Berekméri Gabriella

(Folytatása az 5. oldalon)

Marosagárd: ahol a csendnek neki lehet dőlni

Gondolatok és életképek egy alig-alig ismert faluról

A Marosvásárhelytől alig nyolc kilométerre fekvő, aszfaltúton megközelíthető székelyföldi faluról elég keveset tud a történelem és a nagyközönség. Igaz, a pár éve készült aszfalt a falu közepén meg-

szakad, mert a szomszédba vezető mezei utak csak a helyiek számára

Ötvös József

(Folytatása a 4. oldalon)

Ahol először kondult meg a harang

Felavatták a décsfalvi templomot

Erdélyben nem sok település büszkélkedhet (vagy szégyenkezhet) azzal, hogy nincsen egyetlen temploma sem. Ebbe a nem túl dicső sorba tartozott augusztus 6-ig a Székelyudvarhelyi Egyházmegyéhez tartozó Décsfalva. Az immár templommal büszkélkedő kis közösség számára egy régen dédelgetett álom vált valóra.

A reformáció jubileumi évében egyházkerületünkben a tervek szerint öt újonnan épülő templomot szentelnek fel. Ezeknek sorát nyitotta augusztus 6-án Décsfalva. Az Agyagfalvához tartozó közösség különleges státussal rendelkezett. Évszázadokon át úgy tartozott az anyaegyházközséghez, mintha egy agyagfalvi utca lett volna a település. 2016-ban vált hivatalosan leányegyházzá, de már korábban elkezdték a gyülekezetépítő munkát. 2012-től a helyi iskolában rendszeres istentiszteleteket tartottak, majd 2014. május 10-én lerakták a templom alapkövét is.

Az augusztusi nyárban ünnepelőbe öltözött a falu. Hazajöttek erre az alkalomra a faluból elszármazottak, de érkeztek a környékbeli

településekről is az ünneplők. Jelen voltak az Székelyudvarhelyi Egyházmegye lelkészei és a megyei előljárók is. Az évszázados szégyen egyszerre büszkeségre váltott a décsfalvi emberek arcán: van templom.

Az ünnepi istentiszteleten Kató Béla püspök hirdetett ígét 1Kir 8,27–30 alapján. Martin Luther King híres beszédét idézte, majd megjegyezte: szabad és kell nekünk álmodnunk. Décsfalván egy álom teljesedett be, de nem akkor, amikor vártuk volna. Szent István korában minden tíz falunak egy templomot kellett építenie, majd

Juhász Ábel

(Folytatása az 5. oldalon)

Tanulságos igék

Ezsdrásról (I.)

Menjünk haza!

Ezsd 1,3,5

Menjünk haza! Milyen sokat jelenthet ez a mondat. Milyen jó ezt hallani a munkásnak, aki egész nap fáradozott, és munkája után végre hazatérhet. Vagy egy beteg számára, aki sikeres műtét után hazamehet a kórházból. Mekkora öröm ez a fogoly számára, aki hosszú évek rab-sága után végre szabadulhat.

Ilyen öröm volt ez Izráel fiai számára is, akik hetvenévi babiloni fogság után végre hallhatták a felszólítást: menjünk haza! Ezsdrás könyve ott kezdődik, ahol a Krónikák második könyve befejeződik. A Krónikák beszámolnak Izráel bűnéről és arról, hogy Isten megítélte a bűnüket. De az Úr nem engedi népét a fogságban elveszni. A sötét éjszakában felvillan a remény fénye.

Minek köszönheti a nép a hazamenetel lehetőségét? Annak, hogy a nép megelégette már a fogságot, és elhatározta, lerázza magáról a rabigát? Nem, hanem azért, mert beteljesedett az, amit az Úr Jeremiás szava által mondott. Ő megjövendölte, hogy ez a nép bűne miatt a babiloni királynak fog szolgálni, de azt is, hogy az Úr véget vet e fogságnak. Bűn és kegyelem, ez volt Jeremiás igehirdetése. E kettőnek ma is ott kell lennie az igehirdetésben. Néven kell nevezni a bűnt, de ugyanakkor azt is kell hirdetni, hogy van szabadulás és kegyelem a bűnös számára. Amit Jeremiás hirdetett, az beteljesedik. Mert Isten megtartja az ő ígértét. A kérdés csak az,

hisszük-e, hogy az ő igéje igazság, hisszük-e, hogy ígéretei a mi életünkben is beteljesednek.

Sok minden történt, amióta a népet fogságra hurcolták. A büszke Babilon, amely annyi országot leigázott, most megaláztatik a médek és perzsák serege által. És amit Nabukodonozor nem tett meg, azt megteszi Círus, aki a fogságba hurcolt népeknek engedélyt ad a hazatérésre. Perzsia megbékélést akar. Círus valamennyire becsüli a népeket és azok függetlenségét. Toleráns vallási szempontból is, tudja, hogy minden népnek megvan a maga istene. Úgy gondolja, jobb ezekkel nem ujjat húzni, ki tudja, milyen bosszúállók ezek. Izráel Istenéről pedig sokat hallott, érzi, hogy vele nem lehet perbe szállni, nem lehet csúfolkodni vagy figyelmen kívül hagyni. Azt is tudja, hogy ennek az Istennek a temploma Jeruzsálemben volt, és ezt újjá kell építeni. Lehetőséget kell adni, hogy ez a különös nép ott szolgálhassa istenét. Erdemes jóban lenni vele, mert ki tudja, mikor lesz ez még jó a birodalmának.

Círus a tolerancia híve, szerinte mindenkit tisztelni kell: ha nem használ, akkor nem is árt. Ma is sokan gondolkodnak így: minden vallásban van valami jó, és nem lehet tudni, kinek van igaza. Círus hisz abban, hogy Izráel Istene létezik, hogy ő hatalmas, de számára ő csak egy a többi közül. Mi tudjuk, nem minden vallás jó, és nem minden hit üdvözít.

A nagyszerű dolog az, hogy Isten felhasználja a királyt, és egy adott ponton még szolgálójának is nevezi. És hogy ezzel a királlyal fontos igazságokat mondhat ki Istenről. De miért kell a népnek hazatérnie, miért kell a templomnak felépülnie? Azért, hogy négyszáz év múlva megszülethessen ott a Messiás, Jézus megtisztíthassa a templomot, és az ígéretek beteljesedjenek. Ezért érinti meg e pogány királynak a szívét, ezért mozgat meg népeket, birodalmakat.

Amikor Krisztus megszületett Betlehemben, Augustus császár parancsot adott a népszámlálásra. Akkor is megmozdult az egész birodalom. És Krisztus feltámadása és mennybemenetele óta hirdettetik a bűnbocsánat és az örök élet evangéliuma. A Királyok Királya ma minden embert hív: jöjjenek hozzá, térjenek meg hitetlenségükből, közömbösségükből egy új életre. És ma is épül templom, nem fából és kőből, hanem lelkekből: az egyház lelki háza.

Kórházlelkészek Erdélyben

Kolozsvár

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Erdélyi Tünde, III-as belgyógyászat

Elérhetőség: e-mail: erdelyitunde68@yahoo.com
tel.: 0740-202151

Marosvásárhely

Korodi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

Brassó

Magyari János, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: magyariioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

Szászrégen

Szép Ildikó, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

Bánffyújváros

Lukács Margit, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

Sepsiszentgyörgy

Orbán Edit, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Székely Ferenc

Krisztus kenyere – 500

Testvérem, ki magyarnak születél,
S református vagy ötszáz éve,
Jöjj templomba ezen a vasárnap,
Jöjj templomba újkenyérre!

E szent vasárnap reggelén
Urunk várja jövedeled;
Szőlőjéből bort hoz néked,
Búzájából friss kenyeret.

Isten házába, ha belépsz,
Krisztus ott van az ajtóban,
Vár, hogy átöleljen téged,
Szeret most is jóban-rosszban.

Uram, ott leszek, várom én is,
Hogy megkóstoljam eledeled,
De fontos számomra, hogy látom:
Hatalmas nagy szereteted.

Milyen boldogok lehetnek a foglyok. Hiszen ki számított arra, hogy még visszatérhetnek őseik földjére? De a megdöbbentő az, hogy nem mindenki akart visszamenni. Ez egyfelől nem meglepő, mert sokan már ott születtek a fogságban. Ők nem látták Izráelt és Jeruzsálemet, ők ott már egy egzisztenciát építettek maguknak. Miért hagyják el a biztosat a bizonytalánért? Az öregek pedig féltek a hosszú úttól és annak veszélyeitől. Így van ez ma is. Az evangélium hívó szavát ma is csak kevés ember hallja meg. Pedig ez szabadulásról és megváltásról szól. Mi is rég elhagytuk a Paradicsomot, az Istennel való meghitt közösség helyét. És már jól érezzük magunkat e világban. Miért higgyünk? Miért hagynánk el eddigi életünket, miért indulnánk az ismeretlen jövőbe?

De azért sokan engedelmeskednek a szónak. Családfők, akik jó példával járnak elől, papok és léviták is, akik készek az indulásra. Olyanok, akiknek tisztségük lesz majd Isten szolgálatában. Isten Lelke az, aki felindítja a lelkeket az indulásra. Először felindította Círust, később a foglyok szívét. Enélkül egyetlen ember sem indult volna el hazafelé.

Ma is így van ez. Mert ki fog megtérni Istenhez? Az, akinek Isten Lelke felindítja a szívét. De akkor az ember semmit sem tehet magáért? Akkor Isten a hibás azért, hogy sokan ott maradnak, és nem indulnak el? Ilyet nem tanít a Biblia. Mert mindenkinek szólt a hívás. És mégsem mentek, mert nem akartak. Isten Lelke nem erőszakos: aki nem akar, azt ő sem fogja beteszni az ő országába. Ezért, aki ma hallja a hívó szót, induljon, ne maradjon a hitetlenségben. Isten mindenkit hív és vár. Téged is. Miért nem indulsz? Nehogy késő legyen, nehogy kimaradj a jóból, nehogy kimaradj Isten országából, az üdvösségből. Isten mindent elvégzett, neked csak élni kell az ő ajándékával.

Könyörüljön minden emberen az Úr, hogy senki se keményítse meg szívét, amikor Isten hívása elérkezik hozzá. Menjünk haza, az Úr vár ránk.

Lőrincz István

Humorban nem ismeri a tréfát

Refo500 sátor a Kolozsvári Magyar Napokon

A Farkas utcai templom melletti sátor változatos programmal várta az érdeklődőket: beszélgetések, zenés előadások, gyerekfoglalkozások, könyvvásár, koncert. A program a Kolozsvári Magyar Napokon könyvbemutatóval indult a Refo500 sátorban.

Az egyházkerület nevében Ballai Zoltán gazdasági tanácsos nyitotta meg a sátor programját, százéves Bibliából olvasva az ígét az egybegyűlteknél (ApCsel 27,24-30). Kiemelte, az elmúlt 500 év legértékesebb hagyatéka, hogy a magyar reformátorok által lefordított Szentírás nyelve ma is érthető, a reformáció legnagyobb ajándéka pedig az, hogy anyanyelven adott Bibliát az embereknek. Ezt követően REdeFORMATIO500 címmel nyílt meg az Adorjáni László lelkipásztor karikatúráiból alkotott kiállít-

Fotók: Kiss Gábor

tás, amelyet könyvbemutatóval kötöttek egybe. A tárlatot Vincze László bábszínész méltatta, felhívva a figyelmet a karikatúrák szórakoztató, de mély és sokszor fájó igazságokat tartalmazó jellegére. Mosolyogva megjegyezte: Adorjáni László „humorban nem ismeri a tréfát”. Az alkotó egy szolgatársát idézve rámutatott: ami az ember kezébe kerül, az folyamatosan romlik, és ha az egyház vagy a saját élete kerül a kezébe, az nem vezet jó irányba, ezért folyamatosan reformálnunk kell. „Számomra az egyház beton és kő, a követ pedig törni kell, amíg az Krisztus-képű emberré változik” – jelentette ki, majd hozzátette: a rajzai sokszor kíméletlenek, néha haragos felindulásból készülhettek, de a szeretet sugallta őket. A frappáns, gondolkodásra késztető rajzok az egyházi és egyéni élet mindennapjainak kegyetlen igazságait letisztult formában, tükörként állítják a szemlélő elé – őszintén ábrázolva az aktuális problémákat.

Berekméri Gabriella

Reformátusnak lenni

A reformáció jubileumi évében lapunk sorozatában lelkipásztorok, laikusok igyekeznek megosztani gondolataikat az olvasókkal arról, mit jelent a reformátusság, miért gondolják úgy, hogy érdemes reformátusnak lenni.

Az ünnepi zászlók lobogásán túl

Amikor először tudatosult bennem, hogy a 2017-es esztendő jubileumi év, akkor igazán nem tudtam mit kezdeni a ténynyel, mert számomra teljesen természetes az, hogy református vagyok. Református lelkészcsaládban születtem, és „anyatejjel” szívtam magamba e sajátos életformát. Amikor erről barátaimmal, ismerőseimmel beszélgetek, úgy veszem észre, egyáltalán nem természetes másoknak. Sokakban kérdéseket vet fel. Mit jelent reformátusnak lenni 2017-ben? Elsősorban óriási felelősséget, hiszen egy ötszáz éves hagyományt kell továbbvinni. Sokszor azt ér-

zem, nem vagyok alkalmas erre. Nem vagyok képes felvállalni azt, amit az elődök oly csodálatosan kirajzoltak előttünk.

Arra lenne leginkább szükség, hogy ehhez a feladathoz, ehhez az állapothoz felnőjünk. Akkor amikor ünnepelünk, elsősorban visszafelé tekintünk. Hatalmas plakátok hirdetik: Reformátusok vagyunk!, Protestánsok vagyunk! Az ünnepelésen s az emlékezésen túl ez az ötszáz év kötelez is. Kötelez arra, hogy a jövőbe is tekintsünk, s ha majd lejár ez az esztendő a maga ünnepi zajával együtt, akkor Krisztussal együtt magunkba szálljunk, számba vegyük mindazt, amit idén

vagy jövőre kell megújítani. Hiszen reformátusnak lenni, protestáns felekezethez tartozni épp ezt jelenti: állandóan önvizsgálatot tartani és a megújulás lehetőségével élni. Úgy gondolom, ez nemcsak lelkipásztorként, hanem egyénként is igen fontos. Lehetőségünk nyílik arra, hogy újraértékeljük életünket, újraértékeljük mindazt, amit a mai nap tettünk, vagy amire holnap készülünk.

Amikor lejár egy ünnep, egy megemlékezés, akkor újra megfogalmazódik bennem: vajon mit kellene tennünk ahhoz, hogy méltóak legyünk nagynevű elődeinkhez? Állandóan önvizsgálatra van szükség, ebből pedig megszületik az, ami később közösségi önvizsgálattá és közösségi fejlődéssé válik. Ehhez viszont mindenkinek el kell ugyanazt az önvizsgálatot végeznie.

Az ünnepi zászlók lobogásán túl maga a Szentléleknek kellene meglobogtatnia a lelkünket e jubileumi évben. Egyházunk itt a

Kárpát-medencének ezen a részén 450 esztendő. A reformáció 500 éves. Óriási hagyaték ez, és mintha kevés lenne a megvalósítás. Néhány nappal ezelőtt, amikor egy presbiteri gyűlésen azt kérdezték, „miért kell bármit is tennünk”, azt válaszoltam, „azért, mert református múltunk erre kötelez, de azért is, mert azt szeretnénk, ha gyermekeinknek ugyanezt tovább tudnánk adni”.

Ha fel tudnánk építeni a megfelelő intézményeinket, ki tudnánk alakítani azokat a helyeket, ahol gyermekeink majd boldogok lehetnek, és ahol talán több méltósággal, még nagyobb szeretettel és állandó hitből jövő megújulással együtt lehetnek, akkor ők továbbvihetik a hagyományt, amelynek mi csak egy láncszeme vagyunk. Ezt a sajátos kultúrát, amit mi református, protestáns egyházi kultúrának nevezünk.

dr. Bibza Gábor

A szerző a Kolozsvári Egyházkerület esperese

Marosagárd: ahol a csendnek neki lehet dőlni

(Folytatás az 1. oldalról)

fontosak. Marosagárd a Jedd, Kebeleszentivány, Kebele, Székelybő és Csejd által átkarolt kis völgyben fekszik. A Révai Nagy Lexikonban is kisközségként jelenik meg a 339 román–magyar, vegyes lakosságú település (1910-es népszámlálás szerint). Az Agárd előtti Maros jelző nem is annyira a Maros menti fekvésére utal, mint inkább nagyobb testvére, a Velencei-tó melletti Agárdtól való megkülönböztetésre.

Orbán Balázs nem talált feljegyzésre méltó érdekességet másfél évszázaddal ezelőtti utazása alkalmával. A *Székelyföld leírásában* csupán egyetlen mondatot szentel e székely eredetű, de a 17. századtól román többségű kis falunak, s ezt a rövid feljegyzést így fejezi be: „ahol semmi megjegyzésre méltót nem találunk”.

Eltűnő székely jelek

Ha egy falunak nem olyan gazdag a múltja, akkor a krónikás a jelenben keresi a megőrkítésre valót. Pár évvel ezelőtt Csiki Sándor, az erdélyi nagycsaládosok vezetője járt a faluban, és első találkozásukat így jellemezte: „akkora mély csend ül sokszor körülötte, hogy neki lehet dőlni”. Talán éppen ez az egyik nagy áldása és ajándéka a falunak: a 21. századi rohanó világban itt majdhogynem mozdulatlanság, békés csend érezhető. Azért a másfél oldalas krónikát ugyanúgy megírta ez a nyáradszeredai tornatanár, mint a szomszédos Jeddéről vagy akár a sokszázados templomával dicsekedő Berekeresztúrról.

Természetesen egy ilyen csendes, békés kistelepülésen is történnek olyan események, amelyek lázba hozzák az embereket, vagy éppen megzavarják a békességet. Emlékszem azokra az izgalmas hétköznapi napokra, amikor Farkas Lajos harangozó hízóját elvitte az ólból a faluban garázdálkodó medve, s a falu már akkor kiöregedett lakossága egyemberként figyelte, várta a fejleményeket, s együtt üzte el a be-bejáró medvét.

Nem is olyan régen még a megyei újságok címlapjára is felkerült Marosagárd neve és művelődési otthonának fényképe. Talán értékesebb lett volna, ha egy táncfalalkozóval vagy éppen színházi előadással kapcsolták össze a kultúrotthon bemutatását, de itt egészen másfajta részvételről kellett tudósítani: Marosagárdot nézték ki egy krematórium megépítési helyszínéül.

Talán nem mindig olyan rossz egy-egy ehhez hasonló kihívással szembenéznie a községnek. Legalábbis Marosagárdon jó jött ki belőle. A három nemzet és a három vallás példás egyetértésben fogott össze a halotthamvasztó felépítésével szemben. Történelmi hasonlatként akár azt is írhatnám: micsoda jelképes erdélyi

szimbólum. Csakhogy az itteni három nemzet nem az egykori erdélyi magyar, székely és szász. A három vallást is így kell pontosítani: görögkeleti, görögkatolikus és református.

Ha légvonalba szeretnénk elhelyezni Marosagárd földrajzi fekvését, nyugodtan állíthatjuk, egykori Székelyvásárhely (ma Marosvásárhely) és Székelybő között fekszik félúton. Ez a megjelölés már igazolja székely eredetét, amit az ideérkező ma egyáltalán nem talál meg. Egykor még sok Adorjáni vezetéknevű család élt itt, akik a nyárádmonti székely falvakból (Kis- vagy Nagyadorján) kerültek ide a ködbe vesző múltban. Itt már olyan régóta élnek együtt románokkal, hogy a székely gyökereket hiába is keresi a kutató. Gazdátlanul ugyan még áll egy-két magánház a boldog békebeli időkben, de a kis falu pár utcáját a múlt század 50–60-as éveinek jellegzetes egyenépületei uralják, s a falu szélén itt is megjelentek az újjazdag világ modern épületei. Lassan eltűnik az a két-három százévesnél idősebb tornácos ház, s utánuk egyetlen tárgyi bizonyíték sem marad egy székelyföldi kistalu eredetének igazolásához.

Három templom uralja a falut

Ha az ideérkező a községközpontot Jedd felől éri el, látja meg a falut, három kicsi templom fogadja és köszönti. Távolról úgy is tűnik, egy udvaron három kicsi templom. Nem nagyok ezek az épületek, talán még száz férőhely sincs egyikben sem, de építésük és jelenlétük egyfajta erdélyi história.

Legrégebbi a görögkatolikus templom, amely kilenc évtizedes története alatt megélt egy-két változást. Erdélynek ezen a részén az itt élő románok görögkatolikus vallásúakként éltek békében és szép egyetértésben másokkal. Aztán 1948-ban államhatalmi szóval és erővel beszüntették Romániában a görögkatolikus egyház működését, s az akkor 21 éves templom a hívekkel együtt a görögkeleti, azaz ortodox egyház tulajdona lett. Majd jött az 1989-es fordulat, a hívek féltésével 1990-ben újraalakult a görögkatolikus gyülekezet, s az ortodoxok templom nélkül maradtak.

Az ortodoxok nemzeti tudatuk felerősödésében elhatározták egy teljesen tájidegen, nagy hagyományokkal, bizánci stílusú román templom építését, amihez meg is vásárolták a téglát. Marosagárdról elszármazott, a román fővárosban élő Ignat Mihai nevű építésmestert kérték meg a templomépítésre, aki sokkal realitásban látta a

gyülekezet lélekszámát és erejét, s a már megvásárolt építőanyag felét – pénz ellenében – átadta a magyar református gyülekezetnek. Így épült fel egymás mellett két templom 1990–1992 között.

Attól szép ez az erdélyi, székely eredetű, román többségű kistalu, hogy azóta is egymás mellett, békében él három kicsi templom. Saját papja egyiknek sincs, de mindhárom templomban havonta egyszer vagy többször van istentisztelet, szól az ének és az imádság. Számtalanszor megtörténik, hogy egy temetés alkalmával mindhárom templom harangja megszólal, s ilyenkor a közepén álló magyar református templom tornyából átvezetett drót meghúzásával jelzik a két román templom harangozójának, mikor kell befejezni. Talán ebben is egyedül ez a kicsi falu.

A református templom az egykori vályogtemplom mellé és annak formájára épült, de belső bútora teljesen új, és egész Erdélyben egyedül. Bútorzatát Miholcsa József szobrászművész tervezte, készítette, aki stílusosan belefárgatta a magyar nép művészetének ezeréves világát. Az énektartó egy turulmadárra emlékeztető alkotás, az orgonaszék akár a mondabeli csodaszarvas is lehetne. Be is mutatták már gyűjteményes képzőművészeti kiállításon. Az oldalvilágítást kihasználva egyik falon a nap, vele szemben a hold jelenik meg, alattuk a négy őselemre utaló két-két pad, amelyek körbefogják az úrasztalát. A szószek egyediségére utal faragása mellett elhelyezése is, mert nem a szokványos, falhoz rögzített prédikálószek, hanem akár szabadon körbejárható templomi emelvény. E holland segítségével épült marosagárdi református templom szerényen és alázattal húzódik meg pár kilométerre egy nagyváros mellett, s jelzi a múlt, jelen és jövő változó világának örök értékét.

Most még háromtemplomosan gyönyörködik Isten és a világmindenség ebben a csendvölgyben. Amint keleten a kebelei erdő fölött megjelenik a nap első sugara, megcsillan a bizánci kultúra Székelyföldre érkezett honfoglalásán, a görögkeleti templom bádognyán napközöntő fénye. Délben, amikor a legmagasabbra emelkedik az égen, fényével a közepén álló magyar templomot karolja át, s mintha akkor egy kicsit megemelné azzal a biztatással, hogy nem veszhet el az a közösség, amelyet az Úristen a tenyerén hordoz. Aztán nyugat felé haladva szépen visszaengedi arra az anyaföldre, amelyből vízen és tűzön vétetett, s mielőtt a csejdi dombok eltakarnák Marosagárd elől a lebukó napot, fényben köszön el a görögkatolikus istenháza falától. Majd – ahogyan időtlen idők óta Isten napsugara járja körbe a marosagárdi templomoldalt – éjszaka borul a falura, s néhány házörző eb ugatása vigyázza a csendet, imádságos biztatással nyugodalmas, szép álmokat ígér. A falu csendjét, békességét, álmát és vágyát pedig őrzi szilárd biztatással a három templom, mert Erdélyben ma templomainkon keresztül visel gondot ránk az Isten.

Lakhatóvá tenni a vidéket

(Folytatás az 1. oldalról)

hangsúlyozta a püspök, majd hozzátette: Isten közöttünk van, és a dolgozó hétköznapiakban is hálát kell adni neki gondviseléséért, akkor is, ha elfárad az ember, vagy veszteségek érik. Minden földi eredményben Isten kegyelmét kell látnunk, a hálaadásra pedig mindenkor okunk lehet, hiszen szeretete örökké tart – hangzott el.

Az istentiszteleten Gudor Kund Botond esperes, Lukács György helyi lelképásztor és Mihály Imre plébános köszöntötték az egybegyűlteket, majd Béres Melinda hegedűjátékát hallhatta a gyülekezet. Az épület elkészülésének történetét Bárócz Huba, Felvinc egykori lelképásztora mutatta be. Elmondta, a gyülekezeti ház felépülésén valóban Isten gondviselése követhető végig, hiszen már a kezdeti ötletek megszületésekor Felvincre vezérelte a meerkerki testvéreket, akik odaadással támogatták a folyamatot, lelkesen segítettek a munkában. A házat fokozatosan építették fel és lakták be, az Úr pedig, valahányszor fogyóban voltak a forrásaik, támogatókat vezérelt a felvinciekhez. Az építkezést a holland testvérek mellett a művelődési és örökségvédelmi minisztérium, valamint a Fehér Megyei Tanács is támogatta.

Theo Verweij a holland csoport nevében köszöntötte az ünneplőket. „Ugyanabban az Istenben hiszünk, segítenünk kell egymást, és tanulnunk kell egymástól. Mindezt az ő dicsőségére

A gyülekezeti ház felépülésén Isten gondviselése követhető végig – hangzott el az istentisztelet alkalmával

tesszük” – jelentette ki. Elmondta, a gyülekezeti ház építésében való részvétel a meerkerki fiataloknak is sokat nyújtott, az adományozó holland gyülekezetek pedig mindvégig figyelemmel kísérték a munkafolyamatokat.

Az avatóünnepségen Lőrincz Helga, Nagyenyed alpolgármestere a magyar összefogás erejéről beszélt. Hangsúlyozta: felelősséggel tartozunk őseink hagyatéka iránt, a szórványban pedig ez még nagyobb jelentőséggel bír. „Rajtunk áll, hogy lakhatóvá, élhetővé tegyük

ezt a vidéket fiataljaink számára is, akár kis lépésekkel” – szögezte le az alpolgármester. Az eseményen a tusnádfürdői Kisboldogasszonykórus szolgált. Az új gyülekezeti házra Kató Béla püspök kérte az áldást. Az épület valóban gyülekezőpont a felvinciek és a környékbeliek számára, felekezettől függetlenül fogadja vendégeit, bibliahét, falunap, kulturális események, táborok szervezésére egyaránt megfelelő, otthonos hely.

Ahol először kondult meg a harang

(Folytatás az 1. oldalról)

a reformáció korában egy-egy falunak akár több temploma is lett. A 90-es évek elején a nyugati támogatók révén ismét egy templomépítési hullám volt Er-

délyben, de Décsfalván akkor sem épült semmi. A püspök figyelmeztetett, hogy bár néha úgy tűnik, Isten megvárakoztat bennünket, de tudnunk kell, amit ő megígér, azt mindig beváltja. Ugyanakkor rámutatott, a temp-

lom missziói figyelmeztetés: megkeresni a másik embert, tanítani, közösséget építeni. E templom nemcsak azt a célt szolgálja, hogy az évszázados szegényt eltörölje, hanem azt is, hogy megtartsa a maroknyi közösséget.

A köszöntőbeszédet sorát Kántor Csaba esperes nyitotta. Felidézte azt a régi legendát, miszerint

régen Décsfalva az agyagfalvi feneketlen tó helyén feküdt, a lakói erkölcstelenségük büntetéseként elsüllyedtek. Még ma is hallani vélik egyesek az elsüllyedt falu harangjainak hangját a tóból. Mostantól kezdve azonban az új harang hangja szól, amely istentiszteletre hívogatja a közösséget. Dézsi Zoltán egyházkerületi főgondnok köszöntőjében arról beszélt, hogy ez az épület biznyságtétel: a hitnek és a jövődönnek a biznyságtétele. Hirdeti egyrészt, hogy voltunk, vagyunk és leszünk, másrészt magában hordozza az összefogás üzenetét is.

Fosztó József agyagfalvi lelképásztor házigazdaként köszöntötte az egybegyűlteket, majd ismertette a templom építésének küzdelmes, de felemelő pillanatokat is magában foglaló történetét, majd név szerint is megköszönte mindazoknak, akik hozzájárultak a templom építéséhez. Ezt követően rövid ünnepi műsorra került sor, amelyben a décsfalvi gyülekezet tagjai szavallatokkal és énekekkel adták hálát Istennek. Himnusz és áldást követően az egybegyűlték szeretetvendégségen vettek részt a helyi kultúrotthonban.

Fotó: Juhász Ábel

A közgazdász Kálvin reneszánsza Keleten

Kötelező tantárgy kezdő diplomatáknak a viselkedés protokollja. Van, ahol ingyen adják, s jobban működik, mint nálunk. Ahol nemzeti közkinccs a Kálvin által javasolt embertisztelet. Például Távol-Keleten, Kínában, Japánban, Dél-Koreában. Ott emberek milliárdjainak vérében van a tiszteletadás. Példás az is, ahogyan képesek arra, hogy a legjobb európai minőségeket beolvasszák kultúrájukba. Ők ma is tudnak tanulni abból, amiből ma Európában már nem: Kálvinból, a protestáns gazdaságtudományok logikájából és viselkedéskultúrából. Abból, hogy az ember mindig is fontosabb volt és marad, mint a gazdaság, a pénz és a hatalom...

A szociálisan felelős Kálvin, aki felelősséget tanított a városi elitnek a szűkebb körű szegények tisztességéről meg a városi luxuserőltől a városi elit jóllétéről, megtanította őket a fegyelmezett, dolgozó, szinte istentiszteletként végzett, pontos munkára is. A munkához találmányt adó Isten iránti hálára és egymás megbecsülésére. Az isten- és ember-tisztelet szívdobbanásszerű összefüggésére. És ezt látták meg Ázsiában a tisztán látó, a posztmodern világban is mintákat, követhető és megbecsülhető példákat kereső értelmiségiek. És a nép odafigyel rájuk, mert az értelmiségit sem önmaga, sem a hatalom nem járatta le a nép előtt.

Kálvin a kihasználás, a kizsákmányolás ellen volt. Tisztán látnunk kell, hogy Kálvin nem a kapitalizmust hozta létre, hanem a kálvini tanítást. Max Weberrel szólva a kultúrát, ami hatott a kapitalista viszonyok között, ahogyan azt a neves svájci teológus, Max Geiger világosan megfogalmazta: „nem lehet felfedezni közvetlen kapcsolatot Kálvin és a kapitalizmus között”. Ám a puritanizmus, ami aztán mentális hajtóereje lett a gazdasági növekedésnek, már a fegyelmezett, a takarékos genfi életmódban megkapta az indító ösztönzéseket. Ez is tény.

A puritanizmus népe keményen dolgozott Isten dicsőségére. Kálvin munkaetikájában viszont a szabadság komponense legalább ennyire erős volt: a munka szabadabbá tesz nem nemzetiszocialista értelemben, hanem genfi értelemben. Vagyis méltósággal élünk, és segítsünk azokon, akik nagy szükségben élnek, s őket is embernek, embertársunknak tekintjük. Azt is felismerhetjük, hogy a kapitalizmusnak is különböző történelmi formái alakultak ki az idők folyamán, s ezek olykor kevert módon élnek még ma is: kereskedelmi kapitalizmus, ipari kapitalizmus, ma leginkább információtőke-kapitalizmus.

Kálvint le kell fordítani

A reformátort le kell fordítani korunk viszonyaira, amint arra már 1961-ben felhívta a figyelmet a svájci közgazdász és református teológus, André Biéler nemrég angolul is megjelent könyvében, amelynek címe *Kálvin gazdasági és szociális tanítása*. Reformgondolatainak kései afrikai és világviszhangja lett a

2004-ben a Református Egyházak Világközössége világtalálkozóján, a ghanei Accrában elfogadott *Accrai Hitvallás*. A világ reformátusait, keresztyéneit és felelőseit felhívta arra, hogy szövetkezzenek, fogjanak össze, hogy az igazságosság érvényesüljön a gazdaságban és a Földön. A református szociáletika értelmében kéri, hogy minél többen fejtsenek ki ellenállást a kihasználó/kizsákmányoló gazdaság ellen, ami csak a hatalomnak szolgál, a tőkét kevesek ke-

Az uzorásokra ma is lecsap a törvény ereje

zébe juttatja, és embermilliókat szolgáltat ki az extrém szabadság szemléletnek és gyakorlatnak, ami semmibe veszi az igazságosság elvét és a fenntarthatóságot.

Kálvin figyelmesség- és érdekeltiségetikája

Kálvin mai napig csodálni való „találmánya” volt a tisztességes és emberséges kamat, s ez maradt gazdaságtudományának legmaradandóbb öröksége. Az Ószövetség tilalmaiból indult ki: „ha pénzt adsz kölcsön egy szegény embernek, aki népemből való, és melletted él, ne bánj vele úgy, mint egy uzorás: ne vessetek ki rá kamatot! Ha zálogba vetted felebarátod felsőruháját, napnyugtáig add vissza neki!” (2Móz 22,24–25). Vagy „ne szedj kamatot testvéredtől se pénz, se élelem, se egyéb dolog után, amit kamatra szoktak adni” (5Móz 23,19–20). Csilágnyi messzeségre vagy még inkább pokoli messzeségre kerültünk mára ettől a bibliai normától. Talán ennek a gyökere abban a katasztrofális fordulatban rejlik, hogy nálunk is egyre kevésbé látjuk meg a másik emberben a testvért. Ellenséget, gyanús lényt szimatolunk benne, vagy kihasználható embergépnek tekintik sokan a másikat, egy száznak a munkaerőpiacon. Kálvin az embervédelem, ezért a kamatvédelem, illetve kamatmérséklés bajvívója volt élete végéig. Követte Jézust, aki az arany szabállyal is a másikat testvéreknek tekintő emberszemléle-

tet hozta erre a világra, s hagyott itt örökül. Kölcsönösségen alapuló antropológiai elméletet és gyakorlatot testesített meg.

Kálvin hét korlátozása, megszorítása

Első: a szegényt nem szabad azért megalázni, mert szegény, és mély nyomorban él.

Második: azok, akik kölcsönadnak, ne érezzék azt, hogy ők szükségből vagy kényszerből cselekednek jól, s akinek van, ne tegye pénzét a széfjébe, mint aki ennek ismeri értékét, de szegény testvérenek az értékét nem ismeri el.

Harmadik: a kamatot hozó kölcsön esetében nem történhet semmi úgy, ami ne felelne meg a természetes igazságérzetnek, s annak, amire Krisztus igéje kötelez („amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyetek ti is velük”).

Negyedik: a kölcsönt szerzőnek engedjék meg, hogy annyi vagy még több hasznot szerezzen ezen, mint a hitelezője.

Ötödik: mindenben Isten igéje legyen a vezérelv, ne a közmorál, a szokás vagy a világ szerinti jogosság. Mert az előbbi nem változik, a többi mind változó.

Hatodik: ne csak azt tartsuk szem előtt, ami egyénileg hasznos, hanem azt is, ami a közönség szempontjából hasznos és szükséges. Legyen mindig előttünk, hogy az egyénileg fizetett adó közjuttatás, a közösség jólétét emeli. Ez az egyéni közszolgálat.

Hetedik: ne engedjük megrontani régióink vagy községünk civil jogait, törvényeit azzal, hogy ezek nem mindig felelnek meg egyeseknek, de mindig törekedjünk az igazságos megoldásokra, ami a többség szempontjából is korrekt.

Bizony ma itthon is eltöprenghetünk pár pillanatot azon, hogy ezek a megszorítások miért annyira szimpatikusak az ázsiai népességnek, nemcsak millióknak, hanem milliárdnyi léleknek. És azon is, hogy mások mennyire tudják becsülni azt, ami a miénk, s mi nem is gondolunk vele. Ki kellene végre lépnünk a primitív és megalázó haszonelvűségéből, ami csak addig lát, amíg a pénztárcája terjed, s csak azt becsüli, amiből haszna van, s amitől a pénztárcája duzzad. Ma már az óvodás is tudja, mi minek az ára, de hogy mi minek az értéke, azt kevésbé. Pedig ezt kellene elkezdni sokkal intenzívebben megtanítani gyermekeinknek, unokáinknak. Nehogy csillagtávolságra maradjanak le az udvarias és tanulékony „mandulaszemüektől”, akikről nemcsak nézni, de látni is tanulhatunk!

dr. Békefy Lajos

Konduktóriumra fel!

Beszélgetés Csuka Pállal,
a Pető András Főiskola nemzetközi
kapcsolatokért felelős vezetőjével

Több sikertörténetet tudnék mesélni, de úgy gondolom, mindenki számára a sajátja a legfontosabb – mondta Csuka Pál, a nemzetközi Pető-intézet konduktora, akivel az Agnus Rádió vendégeként Szecsődi Árpád beszélgetett. Szó volt a kolozsvári fejlesztési programról, a Pető-módszer összetettségéről, illetve az újonnan induló erdélyi konduktori képzésről is.

– Nemrég Kolozsváron a Bethlen Kata Diakóniai Központban 22 felnőtt és 15 gyerek számára tartottak háromhetes fejlesztést, illetve ingyenes szűrővizsgálatot. Melyek az intézet céljai?

– Intézetünkről sokan csak annyit tudnak, hogy gyermekekkel foglalkozunk. Ám féléves kortól 99 éves idősökig mindenkivel foglalkozunk, illetve pedagógiai rehabilitációt is végzünk. A gyerekek esetében, amint felfedezzük a sérülést, elkezdjük a kezelési folyamatot. Ilyenkor elengedhetetlen, hogy elsősorban a szülőkkel foglalkozzunk, mivel őket meg tudjuk tanítani, mire kell odafigyelniük. Nem vagyunk zárt intézmény: ha valaki ide bekerül, nem itt kell leélnie az életét. Célunk, hogy minél gyorsabban visszahelyezzünk mindenkit a társadalmi közegbe. Ezért igyekszünk már a korai fejlesztési időszakról kezdve, a fejlődéstől függően, hogy mihamarabb óvodákba és iskolákba helyezzük a gyermekeket. Viszont ameddig az intézet oktatási rendszerében maradnak, a különböző fejlesztési terápiákkal párhuzamosan a magyar állam által előírt oktatási fejlesztéshez is hozzájutnak. Miután valakit kihelyezünk, minden esetben az utógondozás keretében nyomon követjük további eredményeit.

– Mitől különleges a Pető-módszer?

– Rendkívül összetett programokat dolgozunk ki, amely nemcsak a mozgás, hanem minden egyéb inger fejlesztéséhez is hozzájárul. Így a mozgás fejlesztése mellett foglalkozunk a személyek szociális hátterével, próbáljuk fejleszteni értelmi képességeit, illetve a beszédképességét is. Az egyének személyiségének alakítására is hangsúlyt fektetünk, nemcsak a mozgásterápiára. Megpróbáljuk az embereket egészében kezelni. Minden beteg esetében a mozgási sérülések további területeket is érintenek, így azokat sem hagyhatjuk figyelmen kívül.

– Hogyan tudnak segíteni rajtuk?

– A konduktorokkal kezdeném. Az elnevezés a rávezetés szóból ered. Mi nem passzív tornászok vagyunk, akik elkezdik a betegek kezét-lábát csavarni-gyúrni, hanem inkább megpróbáljuk őket rávezetni arra, hogyan tudják használni a meglévő mozgás-, beszéd- és értelmi képességüket, illetve hogyan tudnak majd ab-

ból tovább építkezni. Mindig célokat próbálunk kitűzni számukra. Feladatsorokat adunk nekik, és rájuk bízunk azok megoldását. Az is sajátossága az intézménynek, hogy nem egyénileg, hanem csoportosan foglalkozunk a betegekkel. Ezzel használjuk ki a közösség húzóerejét. Mindehhez a konduktor adja meg a feladatokat, ő ajánlja fel a különböző megoldási módokat.

– A Parkinson-kórban szenvedő idősöket is próbálnak segíteni. Milyen egyéb betegségekkel élők vannak még az intézetben, akik ilyen jellegű segítségre szorulnak?

– A Parkinson esetében sajnos nemcsak idősökről beszélünk. Gyakran már 35 éves betegek is vannak, akik ilyen kórban szenvednek. Főként a központi idegrendszeri sérüléssel élőket várjuk intézetünkbe. De az epilepsziával,

enyhe látás-, hallás-, illetve értelmi sérüléssel küzdő gyerekeket is bevonjuk a csoportokba. Felnőtteknél a szklerózis multiplexben, agyvérzésben, akut agyi érkatasztrófát, illetve koponyasérülést szenvedőknek biztosítunk terápiát.

– Mielőtt valaki az intézetbe bekerülne, felmérést is végeznek?

– Egy háromnegyed órás felmérésről van szó, amely által nemcsak a mozgási sérüléseket figyeljük, hanem számos további szintet is. Mindez azért fontos, mert azt követően – a felmérés által szerzett információkat figyelembe véve – különböző csoportokat hozunk létre.

– Hány beteg van egy-egy csoportban?

– Átlagban minimum 6 fős, maximum 12 fős csoportokról beszélünk. Viszont hallgatóként például egy 22 fős csoporttal dolgoztam, ahol meg kellett tanulnom a többi konduktorral is együtt dolgozni. Ilyen nagy létszámú csoportnál egy főkonduktor, illetve több segéd dolgozik együtt.

– Vannak olyan esetek is, amikor teljes mértékben lemondanak egy-egy betegről, akin mégis lehet segíteni?

– Előfordul ez is, főként idősök esetében. Viszont vannak sikerélményeim is. Például tavaly Csíkszeredában egy bácsi terápia után szaladva jött vissza, és újságolta, hogy a botot ott felejtette, és anélkül ment ki a kocsihoz. Mire én azt válaszoltam: na látja, most már otthon le lehet tenni egy virághoz, hadd fusson az rá. Attól

kezdve a beteg nem használta a botot. A „csodát” nyilván kitartó munka előzte meg.

– A foglalkozás végén kiértékelést is végeznek?

– Erdélyben pillanatnyilag háromhetes turnusokat végzünk, amelyek végén a kollégáim véleményeket fogalmaznak meg a fejlődéseket illetően. Ha pedig Isten is megsegít, szeptember 4-én ismét visszatérünk, akkor újraalkotjuk a csoportokat akár új tagokkal is bővítve azokat.

– A Pető-intézet nemcsak Magyarországon működik, szakemberei a világ több országában is segítenek.

– Sok országban jelen vagyunk az általunk kiképzett konduktorokkal együtt. Ha a világon bárki azt mondja, hogy konduktor, ő biztosan a budapesti Pető András Főiskolán kapott diplomát a négyéves képzés elvégzését követően. Összesen mintegy 2000 nálunk végzett konduktorról van tudomásunk, ebből Magyarországon csupán 500-an vannak. Ez azt jelenti, hogy 1500 fő a nagyvilágban szétszórva él, és végzi munkáját. Öt kontinensen jártam, és mindenhol próbáltam intézeteket létrehozni, kapcsolatokat teremteni.

– Egy ideje a határon túli területekre is eljárnak. Hogyan és mikor kezdődött?

– 2014-ben, amikor az akkori rektor úrral éppen Chiléből jöttünk haza, és arról beszélgettünk, hogy bár a világ minden csücskében jelen vagyunk, mégis óriási fehér foltnak számítanak a Magyarország határain túli területek. Megkerestük Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettest, ő a

Bethlen Gábor Alapot ajánlotta, amely így Erdélyt és Kárpátalját támogatja. Ekkor kezdtünk rendelni Illyefalván, Csíkszeredában, Gyergyószentmiklóson, Marosvásárhelyen, illetve Kolozsváron. Ugyanígy Kárpátalján, Vajdaságban is több településre ellátogatunk, idén pedig Felvidék három városát is bevonjuk a programba.

– Milyen újításokra számíthatunk?

– Idén Illyefalván elkezdődik az első 15 fős konduktori képzés. Erre bárki jelentkezhet, aki erdélyi magyar, és rendelkezik óvónői vagy tanítói diplomával, mivel ez másoddiplomás képzésnek minősül. Ugyanolyan értékkel bír, mint a magyarországi diplomák, és a végzettek bármikor munkát vállalhatnak akár Magyarországon is.

– Milyen eredményeket lehet elérni a terápia által?

– Az eredmények egyértelműek. A betegeknek sokkal könnyebben megy a mozgás, javul az állapotuk, és sokkal könnyebben tudják élni mindennapjaikat.

– Mit üzenen azoknak, akik úgy érzik, feladták a harcot, és nincs már további lehetőségük?

– Feladni sosem szabad, mivel mindig jöhet valami, amely megváltoztathatja a helyzetet, és új sikerekhez vezethet. Az ember soha ne tagadja meg magától a lehetőséget. Próbálja ki a huszadik és huszonkettedik terápiát is.

Prózsa Lilla Zsuzsanna

Hírek – Események

Ördögtől való-e a pénz?

Gazdaság és etika a Refo500 sátorban

Gazdaságtikai kérdések a reformáció tükrében címmel tartottak kerekasztal-beszélgetést a Refo500 sátorban a Kolozsvári Magyar Napokon. A beszélgetésen a vallás és a gazdaság között húzódnó látszólagos feszültség feloldásának lehetőségeit vitatták meg a Biblia értékrendszere, Luther Márton 95 pontja, valamint társadalomelméleti írásai alapján.

A beszélgetést Varga Norbert politológus, egyetemi docens vezette, a tradicionálístól eltérő módon közelítve meg a Biblia gazdasággal és gazdaságetikával kapcsolatos tartalmait, érintve Luther 95 pontját, míg eljutottak a 21. századig. Az esemény meghívottjai dr. Nagy Ágnes egyetemi docens, a Román Nemzeti Bank igazgatótanácsának tagja, Ballai Zoltán egyházkerületi gazdasági tanácsos, Rác Norbert unitárius lelképásztor és Fehér Attila, az evangélikus egyház főtanácsosa voltak.

Luther Márton 95 pontjában többször foglalkozik a kapzsiság és a pénzhez való viszony kérdésével. Pál apostol a Timóteushoz írt első levélben így ír: minden rossznak gyökere a pénz szeretete. Ezért feltevődik a kérdés: ördögtől való-e a pénz? Nagy Ágnes kifejtette: a kérdés megválaszolásához először meg kell érteni a pénzt mint a civilizációnk fejlődéséhez hozzátartozó elemet. A pénz önmagában sohasem rossz, csak sokszor nem megfelelően használjuk. Túl sokan tekintik életcéljuknak a meggazdagodást, a vagyon felhalmozását ahelyett, hogy olyan rendszereket alakítanak ki, ahol a pénz az embert a jóra ösztönzi.

Ballai Zoltán Pál apostol idézetével kapcsolatban kiemelte, valójában a kapzsiságról szól

Kimondhatatlan fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva tudatjuk, hogy

Orbán Dezső

egykori mezőörményesi, székelykövesdi és marosvásárhely-meggyesfalvi gyülekezet nyugalmazott református lelképásztor hosszú szenvedés után, életének 68. évében hazatért Teremtőjéhez. Utolsó földi útjára augusztus 4-én kísérték szülőfalujában, az udvarfalvi református templomból.

az igeszakasz: nem a pénzzel van a baj, hanem a kapzsisággal, a „pénz szeretete” pedig a kapzsi ragaszkodást jelenti.

Fehér Attila a magán- és köztulajdon védelmének gazdasági jelentőségéről, a gyülekezeti vagyonok kezelésének felelősségéről beszélt. Úgy vélte, ezt a vagyont gyarapítani kell, de a közösség javára kell szolgálnia. El kell kerülni azt, hogy az egyházi vagyonnal a kezelői visszaéljenek, hiszen a napjainkban észlelt egyházzal szembeni bizalmatlanság sokszor ezekben a visszaélésekben gyökerezik. Ballai Zoltán hozzáfűzte: a magán- és köztulajdon egyaránt értékes és védelemre szorul, az egyházi vagyon pedig mindig azt a közösséget szolgálja, amely összegyűjtötte, vagy amely számára gyűjtötték. A köztulajdon sosem magántulajdon, még ha magánemberek munkájából gyűlt is össze – jelentette ki a gazdasági tanácsos.

Nagy Ágnes Max Weber gondolataira alapozva elmondta: a munka hivatás, de mivel az ember nem ezzel a hivatásérzettel születik, folyamatosan fejleszteni és tanulni kell. Ez a hivatástudat a vállalkozót is kötelezettségtudattal kell felruházza. Kifejtette: az ember természetétől fogva nem pénzt akar, hanem jobban élni. Ennek a hosszú távú fenntartásához a fogyasztás korlátozására, tőke felhalmozására és befektetésére van szükség úgy, hogy a társadalomnak többletértéket nyújthassunk. E folyamatnak az állandó célja: több jót generálni a társadalomnak. Nagy Ágnes szerint az üzleti etika fogalma és ennek intézményesítése a '89-es változások következtében kapott teret az országban. Leszögezte: a versenygazdaság normális működéséhez nélkülözhetetlenek az etikai normák, hogy elkerülhető legyen a korrupció, bűnözés, a politikai, titkosszolgálati, alvilági pozíciók kihasználása nyomán végbe menő kriminalizáció.

A Protestáns Teológiai Intézet pótfelvételi vizsgát hirdet a 2017–2018. tanulmányi évre az Erdélyi Református Egyházkerülethez tartozó férfi jelentkezők számára. A felvételi időpontja: 2017. szeptember 12–14.

A részletekről tájékozódni lehet a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézet honlapján és titkárságán (tel: 0264-591-368).

Rektori Hivatal

Múlt, jelen és jövő mezsgyéjén

A székelyudvarhely-belvárosi egyházközség tagjai emlékkirándulást szerveztek a reformáció 500 éves évfordulóján. Gede Ildikó lelképásztor szervezésében harminc peregrinus indult útnak autóbusszal. Fő úti célunk Vizsoly volt, ahol 427 éve, 1590. július 20-án fejezték be a magyar nyelvű Biblia nyomtatását. Utunk első állomásán, Nagykárolyban, a fordítás vezéralakja szülőhelyén Károli Gáspár nyomait kutattuk, aki Göncön volt lelképásztor, s aki a környék néhány tanult, erre alkalmas lelkészének segítségével elkészítette az első teljes magyar bibliafordítást. A nyolcszáz eredeti példányból ötvenhatnak tudják a mai helyét, kettő Göncön van, egy a vizsolyi templomban. Vizsolyban láttuk a bibliakiadás emlékére nemrég avatott emléktáblát és a legújabb Kálvin-szobrot. A Mankovits Nyomtatástörténeti Múzeumban alkalmunk nyílt klisék segítségével kinyomtatni a Biblia egy oldalát. Széphalmon meglátogattuk a magyar nyelvújítás vezéralakjának, Kazinczy Ferencnek a mauzóleumát és sírját, Sárospatakon a Rákóczi-várat, valamint a kollégiumot, amely a magyar reformáció egyik éltető központja volt. A debreceni Nagytemplomban lélekemelő istentiszteleten vettünk részt, majd a kollégiumban kutattuk a reformáció hőskorának emlékeit. Utunkon végigkísért a zsolnáréneklés, a népdal. Élményekkel telítve érkezünk haza. Múlt, jelen és jövő mezsgyéjén járva pillanatról pillanatra érezhettük, ami az emlékpólón is szerepel: Itt van Isten köztünk.

Lőrincz József

ISSN–1223–8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem örzünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában Felelős vezető: Dávid Zoltán

B. G.